

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: Mgr. et Mgr. J. M.
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2022, č. j. KUZZ-1738/2022, sp. zn. KUSP-87348/2021/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2022, č. j. KUZZ-1738/2022, sp. zn. KUSP-87348/2021/DOP/Gr (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 11. 2021, č. j. MULL-27810/2021/26/MaS, sp. zn. 1797/2021/262/159 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), rozhodl tak, že I) změnil výrok o správním trestu (pouze co do formulace

aplikované právní úpravy, nikoliv výši pokuty) a II) ve zbytku prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 10. 4. 2021 jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Renault, reg. zn. X nezajistila, aby při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 10. 4. 2021 v době od 10:57 hod. do 11:07 hod. blíže neustanovený řidič se shora uvedeným vozidlem stál bez zaplacení parkovacího poplatku v Luhačovicích na pozemní komunikaci placeného parkoviště ulice Masarykova u Lázeňských garáží č. p. 555, čímž nerespektoval dopravní značku č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Tímto jednáním blíže neustanovený řidič porušil povinnost dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Za spáchání tohoto přestupku uložil prvostupňový orgán žalobkyni podle § 125f odst. 4 a 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve připomněl odvolací námitky a zrekapituloval obsah správního spisu. V návaznosti na to věc právně posoudil a podrobně se vyjádřil k žalobkyní uplatněným odvolacím námitkám.
5. Pokud žalobkyně namítala systémovou podjatost úředníků Městského úřadu Luhačovice, jakož i představitelů obce, že mají zájem na uložení množství pokut, neboť tyto tvoří příjmy obce, a záměrně změnili režim parkoviště, aby mohli pokut uložit ještě více, žalovaný konstatoval, že namítanou podjatost vylučuje § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“); o námitce podjatosti tak nebylo nutné rozhodovat ve smyslu § 14 odst. 3 s. ř. Ke změně režimu parkoviště došlo více než rok před spácháním přestupku a řidič je na tuto změnu upozorňován při vjezdu na parkoviště. I průměrně pozorný řidič si všimne absentující závory a že dopravní značení ukládá povinnost uhradit parkovné předem.
6. Co se týče námitky žalobkyně, že správní orgán I. stupně nepodnikl potřebná šetření ke zjištění totožnosti řidiče a nesplnil podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, žalovaný sdělil, že správní orgán I. stupně ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil v tomto směru veškeré nezbytné kroky. Upozornil, že žalobkyně rezignovala na možnost podat vysvětlení a na výzvu nesdělila údaje k řidiči ani neuhradila určenou částku. Na místě v době dokumentace přestupku nikdo nebyl a nezjištěný řidič následně nenavštívil služebnu městské policie, aby své jednání vysvětlil. Protože se prvostupňovému orgánu nepodařilo osobu řidiče zjistit, zahájil s žalobkyní řízení o přestupku provozovatele vozidla.
7. Prvostupňový orgán nebyl povinen žalobkyni samostatně vyzvat k podání vysvětlení. V rámci zaslané výzvy k uhrazení určené částky byla žalobkyně poučena o tom, že místo uhrazení částky může podat vysvětlení k osobě řidiče (výzva k podání vysvětlení byla

součástí výzvy k uhrazení určené částky). Další výzva by byla v rozporu se zásadou ekonomičnosti správního řízení a vedla by k prodlužování řízení. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu platí, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení; zde se jedná o speciální právní úpravu oproti § 137 s. ř. Lhůta 15 dnů k uhrazení určené částky či sdělení totožnosti řidiče je dostatečná a zcela v souladu s platnou právní úpravou.

8. Žalovaný má společně s prvostupňovým orgánem za prokázané, že k přestupku řidiče došlo. Tento závěr dostatečně jednoznačně plyne ze zajištěných podkladů. Pokud žalobkyně důkazy předložené správními orgány zpochybňuje, je podle judikatury správních soudů její povinností svá tvrzení prokázat. V reakci na argumentaci § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu žalovaný zdůraznil, že dané ustanovení na projednávanou věc nedopadá. Nadto je prokázáno, že se vozidlo v daném místě nacházelo déle než tři minuty. Obdobně nelze na projednávanou věc aplikovat ani § 2 písm. p) zákona o silničním provozu, neboť řidič přerušil jízdu o své vůli na jím vybraném místě. V tomto případě měl povinnost respektovat svislou dopravní značku č. IP 13c.
9. Namítala-li žalobkyně, že při parkování v místě spáchání přestupku došlo k dopravní nehodě (poškození blatníku), neuvedla, jak k nehodě došlo, a neprokázala, že k poškození došlo právě na předmětném parkovišti. Je povinností žalobkyně prokázat naplnění liberačního důvodu. I kdyby pak k poškození vozidla skutečně došlo na daném parkovišti, nejednalo by se o dopravní nehodu vzniklou v příčinné souvislosti s porušením pravidla, jež je nezjištěnému řidiči kladeno za vinu. V posuzované věci totiž nezjištěný řidič svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku č. IP 13c. Odřít blatník nelze tím, že se neuhradí parkovací poplatek. Proto žalobkynin vznesený liberační důvod nelze uplatnit.
10. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že v daném případě za přestupek provozovatele vozidla neodpovídá, neboť vynaložila veškeré úsilí ve smyslu § 21 a § 23 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), žalovaný k tomu sdělil, že přestupkový zákon se v případě přestupku provozovatele vozidla neuplatní. Je třeba použít speciální právní úpravu obsaženou v zákoně o silničním provozu. Lze proto použít jen liberační důvody tam uvedené. Ty v posuzovaném případě naplněny nebyly.
11. Při ukládání druhu a výše správního trestu pak správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy; uložená pokuta odpovídá rozmezí pokuty za přestupek nezjištěného řidiče [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Na námitku žalobkyně, že se výše určené částky stanoví jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě, žalovaný zareagoval tak, že si žalobkyně spletla určenou částku s pokutou za přestupek. Pro určení pokuty za přestupek je pak rozhodující § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
12. Konečně žalovaný zdůvodnil změnu (precizaci) výroku o správním trestu. Vzhledem k tomu, že jinak je prvostupňové rozhodnutí v souladu s právními předpisy, není v rozporu s veřejným zájmem a vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu bez důvodných pochybností, rozhodl žalovaný tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil pouze v rozsahu výroku o správním trestu a ve zbytku jej jako správné potvrdil.

III. Žaloba

13. Žalobou brojila žalobkyně proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu. Předně namítala, že ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba. Žalobkyně podala dne 17. 9. 2021 odpor, s nímž spojila námitku podjatosti proti konkrétním osobám Městského úřadu Luhačovice. Námitka byla řádně odůvodněna, vymezovala úřední osoby, jichž se týká, a byla podložena konkrétními skutečnostmi a důkazy. Nejednalo se tak o tzv. systémovou námitku podjatosti. Správní orgány pochybily, pokud námitku podjatosti posoudily podle § 14 odst. 2 s. ř., a nikoliv podle § 14 odst. 1 s. ř. I kdyby se však jednalo o systémovou námitku podjatosti ve smyslu 14 odst. 2 s. ř., je třeba aplikovat postup podle § 14 odst. 3 a 5 s. ř. K tomu v projednávané věci nedošlo a usnesení nadřízené úřední osoby bylo nahrazeno libovůlí oprávněné úřední osoby.
14. Dále žalobkyně namítala, že prvostupňový orgán nedostatečně zjišťoval osobu řidiče vozidla. Pokud provozovatel vozidla nezaplatí určenou částku ani neidentifikuje údajného řidiče, má správní orgán povinnost nejprve učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Za ty nelze považovat pouhé zaslání výzvy k zaplacení určené částky a poté nečinnost až do uplynutí lhůty 60 dnů od oznámení přestupku. Prvostupňový orgán měl žalobkyni zaslat řádnou výzvu k podání vysvětlení. Žalobkyně chtěla postupovat podle zákona a sdělit identitu řidiče vozidla. Neměla nicméně v úmyslu činit tak předtím, než bude o svých právech řádně poučena a bude mít možnost seznámit se s obsahem správního spisu. Ve lhůtě 15 dnů si potom provozovatel vozidla reálně nemůže kopii správního spisu opatřit a řádně prostudovat. Tím je zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Proto žalobkyně zdejšímu soudu navrhla předložit věc k posouzení Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
15. Žalobkyně dále argumentovala tím, že k přestupku nezjištěného řidiče vůbec nedošlo. Podklady rozhodnutí nejsou dostatečné; žalobkyně v řízení před správními orgány zpochybnila pravost i věrohodnost veškeré fotodokumentace. Důkazní břemeno ohledně spáchání přestupku nese správní orgán, přičemž oznámení přestupku nelze použít jako důkaz. Kromě toho podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu lze na zpoplatněném parkovišti zastavit na dobu 3 minut. Není přitom prokázáno, že tato doba byla překročena. Názor žalovaného, že se dané ustanovení na parkování na místech s parkovacím automatem nevztahuje, je nesprávný. I kdyby tomu tak bylo, pak dopravní značka č. IP 13c označuje místo, kde je zpoplatněno pouze stání vozidel, nikoliv jejich zastavení.
16. Žalobkyně rovněž uvedla, že za přestupek provozovatele vozidla neodpovídá, jelikož tvrzené porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Při parkování došlo k odření blatníku vozidla. To zcela odpovídá definici dopravní nehody podle § 47 zákona o silničním provozu. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že mezi porušením dopravních předpisů, které jí jsou kladeny za vinu, a předmětnou dopravní nehodou neexistuje příčinná souvislost. Kdyby vozidlo na daném místě neparkovalo, k žádné nehodě by dojít nemohlo.
17. Nadto žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla neodpovídá proto, že vynaložila veškeré úsilí, aby porušení pravidel silničního provozu zabránila. Před zapůjčením vozidla si žalobkyně ověřila řidičské schopnosti osoby řidiče a vozidlo předala v bezvadném technickém stavu. Tím vyvinula veškeré úsilí ve smyslu § 21 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 přestupkového zákona.

18. Konečně žalobkyně rozporovala výši uložené pokuty. Ta podle ní nerespektuje § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. V daném případě se však výše pokuty od určené částky liší více než dvojnásobně.
19. Z těchto důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné a zatížené vadou řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci. Proto zdejšímu soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že se při posuzování odvolání opíral o správní spis správního orgánu I. stupně a dále vzal v potaz veškerá tvrzení, námitky a argumenty žalobkyně. Poněvadž se žalobní námitky v podstatě shodují s námitkami vznesenými v odvolání, s nimiž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, odkázal žalovaný na konkrétní části odůvodnění tohoto rozhodnutí. Tam uvedenou argumentaci žalovaný prostřednictvím vyjádření doplnil a podpořil příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
21. Ačkoliv žalovaný námitky žalobkyně v napadeném rozhodnutí vyvrátil, snesla žalobkyně tytéž námitky ve správní žalobě. Žalobkyně se svou argumentací snaží pouze vyhnout postihu za své protiprávní jednání a o její vině nemají správní orgány pochyb. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

22. Ze správního spisu krajský soud ověřil následující skutečnosti. Z oznámení o přestupku ze dne 26. 4. 2021 vyplývá, že dne 10. 4. 2021 v 10:57 hod. bylo v Luhačovicích, na ulici Masarykově č. 555, v rozporu s dopravní značkou č. IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“ zaparkováno motorové vozidlo tov. zn. Renault, RZ: X, jehož provozovatelem je žalobkyně. Podle úředního záznamu z téhož dne se řidič v blízkosti vozidla nenacházel a ani v jeho okolí se jej nepodařilo zajistit. Proto strážník městské policie podezření přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu řešil umístěním upozornění pro nepřítomného řidiče za přední stěrač vozidla v čase 10:57 hod. Současně strážník na místě pořídil fotodokumentaci odstaveného vozidla i příslušné svislé dopravní značky č. IP 13c (jak upozornění pro řidiče, tak pořízené fotografie jsou založeny ve správním spisu). Z úředního záznamu se rovněž podává, že v době kontroly byl parkovací automat plně funkční. Konečně správní spis obsahuje i fotografie zachycující změnu parkovacího systému a parkovací automat; ceník za stání motorových vozidel ve městě Luhačovice s platností od 1. 1. 2020.
23. Na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyzval prvostupňový orgán žalobkyni jako provozovatele vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě částky 600 Kč. Součástí výzvy k úhradě určené částky byla rovněž výzva ke sdělení totožnosti řidiče vozidla a správní orgán I. stupně poučil žalobkyni ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobkyni doručena prostřednictvím datové schránky fikcí dne 22. 5. 2021. Žalobkyně na výzvu ve lhůtě neuhradila určenou částku ani nesdělila prvostupňovému orgánu údaje k osobě řidiče v okamžiku spáchání přestupku. Proto prvostupňový orgán pokračoval ve vyhledávací

činnosti a šetření dané věci s cílem zjistit řidiče vozidla. Vzhledem k tomu, že se mu řidiče vozidla v době spáchání přestupku zjistit nepodařilo, věc usnesením ze dne 9. 9. 2021 odložil.

24. Posléze prvostupňový orgán příkazem ze dne 10. 9. 2021 zahájil s žalobkyní řízení o přestupku provozovatele vozidla. Proti příkazu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor, s nímž spojila námitku podjatosti úředních osob. Přípisem ze dne 1. 10. 2021 správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a současně ji vyzval k seznámení se a vyjádření k podkladům rozhodnutí. Přitom žalobkyni poučil o jejich procesních právech a povinnostech. V reakci na žádost žalobkyně zaslal správní orgán I. stupně této kopii správního spisu. Žalobkyně se k věci vyjádřila přípisem ze dne 4. 11. 2021. Poté bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobkyně včas odvolala. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
27. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Z obsahu podané žaloby je zjevné, že žalobkyně brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, z různých důvodů. Pro větší přehlednost krajský soud po vzoru žalobkyně rozdělil vypořádání jednotlivých námitek do následujících bodů.

A) Námitka podjatosti úřední osoby

30. Žalobkyně v první řadě namítala, že ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba. Svou námitku zdůvodnila tím, že zaměstnanci prvostupňového orgánu jsou zainteresováni na tom, aby bylo vybráno co nejvíce pokut, neboť tyto tvoří příjmy obce. Odměňování úředníků se má řídit tzv. čárkovým systémem, tedy pohyblivá složka jejich platu se má odvíjet od počtu pravomocně uzavřených případů. Proto žalobkyně namítla podjatost všech úředních osob Městského úřadu Luhačovice.
31. Podle § 14 odst. 1 s. ř. platí, že: „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na

výsledku řízení, pro něž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

32. Podle odst. 2 téhož ustanovení: „*Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*“
33. Krajský soud z obsahového hlediska vyhodnotil vznesenou námitku podjatosti, přičemž se plně ztotožnil se závěry, k nimž při svém hodnocení dospěly správní orgány. Není pochyb o tom, že žalobkyní tvrzený důvod podjatosti je založen výlučně na pracovněprávním vztahu úředníků Městského úřadu Luhačovice (a případně též na služebním či jiném poměru ostatních obecních představitelů k obci). Žalobkyně podjatost úředníků a dalších představitelů obce dovozovala toliko na základě tvrzení, že výtěžek z vybraných pokut je součástí příjmů obce. To má ve spojení s existencí tzv. čárkového systému motivovat úředníky udělovat co nejvyšší počet pokut. Takto formulovaná námitka podjatosti nepochybně spadá pod dikci § 14 odst. 2 s. ř., neboť žalobkyně veškeré důvody podjatosti odvozuje z pracovněprávního, případně služebního či jiného vztahu příslušných osob k obci. Úřední osoby tak nejsou z rozhodování vyloučeny. Žádné jiné důvody zavádající pochybnostem stran nepodjatosti namítaných osob ve vztahu k projednávané věci žalobkyně nenabídla. Stejně tak pochybnosti o nepodjatosti těchto osob neplynou ani z obsahu správního spisu. Není pravdou, že by se ze strany žalobkyně jednalo o zcela konkrétní námitku podjatosti podloženou konkrétními skutečnostmi a důkazy. Naopak se v tomto ohledu jedná o ničím nepodložené spekulativní tvrzení postrádající reálný základ. K okamžiku rozhodování neexistovaly relevantní pochybnosti nepodjatosti úředních osob ve smyslu § 14 odst. 1 s. ř.
34. Pokud jde o námitku podjatosti spočívající pouze v důvodech podle § 14 odst. 2 s. ř., není o takové námitce zapotřebí samostatně rozhodovat (vydávat usnesení). Skutečnost, že příslušná osoba není z rozhodování ve věci vyloučena, plyne přímo ze zákona. Aplikace postupu podle § 14 odst. 3 s. ř. není na místě. Tento závěr má potřebnou oporu rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, či ze dne 25. 11. 2022, č. j. 3 As 209/2020-70; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. Pro úplnost krajský soud dodává, že podjatost úředních osob nedokládá ani žalobkyní uváděná změna parkovacího režimu v místě spáchání přestupku. To, že na parkovišti v minulosti došlo ke změně režimu úhrady parkovného, kdy nově je třeba poplatek za parkování uhradit předem při vjezdu na parkoviště, a nikoliv až při výjezdu, podle názoru krajského soudu o pasti na řidiče ani z toho plynoucí podjatosti úředních osob nesvědčí. Ve změně parkovacího režimu a podjatosti úředních osob krajský soud patřičnou souvislost neshledal.
36. Lze proto uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, pokud námitku podjatosti s ohledem na její obsah posoudily dle § 14 odst. 2 s. ř. Současně nikterak nepochybily, naopak postupovaly zcela v souladu s právní úpravou, když o námitce podjatosti nevedly samostatné řízení. Žalobní námitka tudíž není důvodná.

B) Absence zjišťování pachatele přestupku

37. Žalobkyně správním orgánům rovněž vytýkala, že dostatečně nezjišťovaly totožnost pachatele přestupku, tj. řidiče vozidla. Tudíž v řešené věci nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. S takovou argumentací žalobkyně se krajský soud neztotožnil, přičemž k tomu uvádí následující výklad.
38. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“ Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu objektivní odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla je pak patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
39. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Tím bylo postihnout problematiku osoby blízké. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29). Blíže se také k povaze objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21.
40. K rozsahu vyšetřovací povinnosti správních orgánů při zjišťování pachatele přestupku (řidiče vozidla) přitom Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46; srov. k tomu rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, či ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29).
41. Současná právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je pak založena na tom, že ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že

provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v patnáctidenní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). V tomto ohledu se tak nejedná ze strany provozovatele vozidla o povinnost, nýbrž je na výše uvedené potřeba nahlížet jako na možnost vyhnout se – často přísnějším – postihu uplatněnému v rámci odpovědnosti provozovatele vozidla.

42. Z obsahu správního spisu je jasně patrné, že správní orgán I. stupně výzvou ze dne 11. 5. 2021, založenou na č. l. 7, vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě určené částky 600 Kč. Výzva obsahovala veškeré náležitosti předpokládané § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, jakož i další údaje nezbytné pro provedení platby. Součástí výzvy bylo též poučení žalobkyně, že pokud neuhradí určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který ji k úhradě určené částky vyzval, v zákonné lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toto sdělení se ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu považuje za podání vysvětlení. Současně byla žalobkyně v souladu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu poučena, že uhradí-li určenou částku nejpozději v den splatnosti, správní orgán I. stupně věc odloží. Konečně správní orgán I. stupně žalobkyni informoval, že pokud určenou částku uhradí po dni splatnosti, bude jí uhrazena částka bezodkladně vrácena zpět. Pro účely oznámení totožnosti řidiče přiložil správní orgán I. stupně k výzvě odpovědní tiskopis.
43. Výzva byla žalobkyni řádně doručena prostřednictvím datové schránky uplatněním tzv. fikce doručení ke dni 22. 5. 2021. Ačkoliv byla výzva řádně doručena, žalobkyně na tuto nikterak nereagovala, tedy neuhradila určenou částku ani nesdělila totožnost řidiče v okamžiku spáchání přestupku. Proto prvostupňový orgán věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Takový postup prvostupňového orgánu byl s ohledem na skutkové okolnosti případu zcela správný a plně v souladu s citovanými judikaturními závěry. Z úředního záznamu vyplývá, že se v blízkosti vozidla řidič nenacházel a ani v jeho bezprostředním okolí se jej nepodařilo zjistit. Současně z žádného ze zajištěných podkladů rozhodnutí, včetně pořízených fotografií, neplyne, že by se v okolí místa spáchání přestupku měly nalézat další osoby, jejichž případné svědectví by mohlo být při zjištění řidiče vozidla rozhodující. Lze tak uzavřít, že za situace, kdy žalobkyně své možnosti uhradit určenou částku, případně oznámit řidiče vozidla, nevyužila, a současně prvostupňový orgán nedisponoval žádnými dalšími indiciemi vedoucími ke zjištění konkrétního řidiče vozidla, neměl správní orgán jinou možnost, než s žalobkyní zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla; zákonné podmínky pro zahájení tohoto řízení byly splněny.
44. Krajský soud se pak neztotožnil ani s názorem žalobkyně, že mělo být aplikací postupu podle § 125h zákona o silničním provozu zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. Žalobkyně zejména tvrdila, že lhůta v délce 15 dnů brání tomu, aby se mohla patřičně seznámit s obsahem správního spisu či si sjednat adekvátní právní poradenství. Jak již bylo uvedeno výše, uhrazení určené částky či identifikace řidiče nejsou povinností provozovatele vozidla, nýbrž možností, jak lze celou věc vyřešit mimo správní řízení nebo označit jiný odpovědný subjekt. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve

svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, v rámci této možnosti se od provozovatele neočekává jeho vyjádření k obvinění, nýbrž prosté oznámení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla tak, aby správní orgán mohl provést přestupkové řízení s řidičem, které má před řízením o přestupku provozovatele přednost. Vzhledem k povaze (nenáročnosti) tohoto úkonu pak nelze na lhůtu v délce 15 dnů pohlížet jako na nepřiměřeně krátkou. Podle názoru krajského soudu zákonná patnáctidenní lhůta poskytuje dostatečný časový prostor k tomu, aby si žalobkyně mohla v případě potřeby zajistit potřebnou právní pomoc. Ostatně samotné sdělení identifikačních údajů o řidiči představuje natolik jednoduchý úkon, že v principu právní pomoc ani nevyžaduje. Tím spíše to platí tehdy, je-li žalobkyně dle veřejně dostupných zdrojů advokátkou vykonávající generální právní praxi. Sdělení příslušných údajů má povahu pouhé indicie, která pouze umožní správnímu orgánu zvážit, zda a vůči komu by mělo být přestupkové řízení zahájeno, aniž by byl předjímán výsledek takového řízení. Bližší vyjádření k povaze obvinění a studium správního spisu přichází přirozeně v úvahu teprve až poté, co v přestupkovém řízení bude obvinění sděleno. Je tedy zjevné, že postup podle § 125h zákona o silničním provozu žalobkyni na jejím právu na spravedlivý proces nikterak neomezuje, neboť výzva k úhradě určené částky nemá charakter sdělení obvinění.

45. Ostatně ústavní konformitou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se již v minulosti zabýval Ústavní soud. Ani ten v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, protiústavnost koncepce odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla neshledal (nález Ústavního soudu je dostupný na <https://nalus.usoud.cz>). Krajský soud neshledal žádné důvody k předložení věci Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR.
46. Konečně krajský soud uvádí, že prvostupňový orgán nebyl povinen žalobkyni vyzývat samostatně k podání vysvětlení, jak se tato mylně domnívá. Jakkoliv mohou správní orgány podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu vyzývat provozovatele k podání vysvětlení a při této příležitosti se jej dotázat na totožnost osoby řidiče vozidla v době přestupku, § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu tento postup nepředpokládá v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat pomocí objektivní odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. V těchto případech naopak zákon vyžaduje pouze to, aby byla provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti oznámit správnímu orgánu údaje potřebné k identifikaci řidiče. Stejně tomu bylo i v posuzované věci. Pokud žalobkyně údaje o řidiči skutečně sdělit chtěla, měla a mohla tak učinit v reakci na výzvu ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu; samostatná výzva v tomto případě nebyla zapotřebí (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, či ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Ani v tomto směru tudíž námitka žalobkyně není důvodná.

C) Přestupek kladený neznámému řidiči za vinu se nestal

47. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že se přestupek neznámého řidiče nestal. Je přesvědčena, že podklady založené ve spisovém materiálu spáchání přestupku dostatečně nedokládají. Tomuto závěru krajský soud nepřisvědčil. Z fotodokumentace pořízené na místě strážníkem městské policie jednoznačně plyne, že dané vozidlo bylo na parkovišti odstaveno dne 10. 4. 2021 v čase 11:06 až 11:07 hod. Přitom právě pořízená fotodokumentace představuje v případě přestupku neoprávněného stání rozhodující

důkaz. Po stránce kvality fotografie nevykazují žádné deficity, vozidlo na nich zachycené je jednoznačně identifikovatelné, přičemž jasně čitelná registrační značka záměnu vozidla vylučuje. Soud má tudíž za spolehlivě prokázané, že v daném čase bylo na parkovišti odstaveno právě vozidlo, jehož provozovatelem je žalobkyně. K námitce spočívající v možné falzifikaci data pořízení fotografií pak soud dodává pouze tolik, že se ze strany žalobkyně jedná pouze o ničím nepodloženou spekulaci.

48. Stejně tak pokud žalobkyně namítala nesoulad časových údajů v úředním záznamu a pořízené fotodokumentaci, ani v tomto směru zdejší soud vadu rozhodnutí neshledal. Mezi jednotlivými časovými údaji existují pouze nepatrné, několikaminutové rozdíly. Této otázce se v rozhodnutí o přestupku dostatečně věnoval správní orgán I. stupně, který uvedl, že průběh úkonů strážníka na místě přestupkového jednání představuje z časového hlediska déle trvající proces. Takové zdůvodnění považuje krajský soud za logické a přesvědčivé. Navíc i z vlastní úřední činnosti je krajskému soudu známo, že veškeré potřebné úkony vedoucí k řádné evidenci přestupku nelze spolehlivě stihnout v kratším časovém horizontu. Tím spíše, pokud se strážník v okolí vozidla aktivně snažil nalézt osobu řidiče. Proto důvěryhodnost podkladů rozhodnutí nikterak nesnižuje, pokud je v úředním záznamu i v informaci pro řidiče, uvedeno, že k přestupku došlo již v 10:57 hod., navzdory tomu, že fotografie zachycující odstavené vozidlo byly pořízeny až v 11:06, resp. 11:07 hod. Totožné platí i v případě fotografie příslušného dopravního značení, která byla pořízena v čase 11:13 hod. Jak navíc správně upozornil žalovaný, úřední záznam není v posuzovaném případě klíčovým důkazním prostředkem, ale pouze jako podklad rozhodnutí doplňuje pořízenou fotodokumentaci, která je v tomto ohledu stěžejní.
49. Kromě toho nic nesvědčí o tom, že by se dopravní značka č. IP 13c v místě spáchání přestupku neměla vyskytovat taktéž v čase 11:07 hod. Úkolem správních orgánů je zjistit skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Ty ve vztahu k dopravnímu značení dány nebyly. Jen stěží lze totiž předpokládat, že by v časovém rozmezí 6 minut (tj. v čase mezi 11:07 a 11:13 hod.) došlo přímo před zraky strážníka městské policie k instalaci nové dopravní značky. O to více nereálnou se potom jeví představa, že by si strážník instalovanou dopravní značku obratem vyfotografoval a tuto použil jako podklad pro obvinění z přestupku. Tvrdí-li žalobkyně, že v čase 11:07 hod. dopravní značení při vjezdu na parkoviště umístěno nebylo, je její povinností své tvrzení prokázat (kupř. fotografií pořízenou před započatím přestupkového děje). K tomu však v posuzované věci nedošlo.
50. Zcela nepřipadná je pak i argumentace žalobkyně ustanovením § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle něhož: *„Řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.“* Zde je potřeba dát za pravdu žalovanému, že se toto ustanovení uplatní výhradně vůči vyhrazenému parkovišti. To podle přílohy k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Jedná se tedy o parkovací stání vyhrazená pouze pro určitou skupinu uživatelů. Typicky jde o parkovací místa vyhrazená pro osoby se zdravotním postižením, vozidla taxislužby, prostředky městské hromadné dopravy či tzv. rezidenty. Vyhrazeným parkovištěm není parkoviště

s parkovacím automatem. To jasně plyne již z přílohy k citované vyhlášce, kde zákonodárce tyto druhy parkoviště odlišil samostatnými položkami (č. IP 12 a č. IP 13c).

51. Konečně krajský soud nemohl přisvědčit argumentaci žalobkyně ani v tom rozsahu, že v jejím případě šlo toliko o zastavení, nikoliv o stání vozidla ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu. Jakkoliv lze sice s žalobkyní souhlasit, že § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v případě zpoplatnění místní komunikace výslovně hovoří pouze o stání vozidel (*a contrario* tedy pouhé zastavení zpoplatnění nepodléhá), nic podle názoru soudu nespovídá, že by neznámý řidič měl na parkovišti pouze zastavit. Kromě časového hlediska je při posuzování nutné vzít do úvahy také samotnou povahu jednání spočívajícího v zastavení vozidla. Tu zákon striktně spojuje výhradně s neprodleným nastoupením nebo vystoupením přepravovaných osob anebo s neprodleným naložením nebo složením nákladu. Vždy musí být dostatečně zjevné, že k zastavení došlo právě na základě zákonem předpokládaných důvodů (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29). O naplnění požadavku zjevnosti pak lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu hovořit ve dvou případech: *pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v jeho bezprostřední vzdálenosti nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení* (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 9 As 205/2019-33).
52. V kontextu citovaných judikатурních závěrů krajský soud přezkoumal předložený správní spis a konstatuje, že v projednávaném případě neexistují žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by blíže nezjištěný řidič skutečně pouze zastavil. Konečně na věrohodnosti žalobní námitky nepřidává ani skutečnost, že sama žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí o přestupku výslovně uvedla, že se v daném případě o zastavení nejednalo.

D) Jednání neznámého řidiče mělo za následek dopravní nehodu

53. Žalobkyně dále poukazovala na to, že za přestupek provozovatele vozidla neodpovídá, neboť jednání nezjištěného řidiče mělo za následek dopravní nehodu. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Žalovaný zcela správně dovodil, že pro naplnění negativní podmínky odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu nepostačí existence „jakékoliv“ dopravní nehody, nýbrž se musí jednat o dopravní nehodu, k níž došlo v důsledku porušení silničních pravidel kladených přestupci za vinu. V posuzované věci porušil nezjištěný řidič pravidla silničního provozu tím, že zaparkoval vozidlo na parkovišti v rozporu s dopravní značkou č. IP 13c, tedy neuhradil parkovací poplatek. Jakkoliv nelze z předložené fotografie (tato zobrazuje pouze poškozený blatník, aniž by zachycovala nejbližší okolí vozidla) na přesný průběh dopravní nehody usuzovat, nedokáže si krajský soud, obdobně jako žalovaný, představit situaci, kdy by k odřetí blatníku vozidla došlo v příčinné souvislosti s nezaplacením parkovacího poplatku. *Cum grano salis* nelze neuhrazením částky za parkování a nevyzvednutím parkovacího lístku odřít blatník vozidla, jak se žalobkyně mylně domnívá. Negativní podmínka vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla tedy v posuzovaném případě splněna nebyla. Proto byly i v tomto ohledu naplněny podmínky pro uplatnění odpovědnosti provozovatele za přestupek.

E) Zproštění odpovědnosti za přestupek

54. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že za přestupek provozovatele vozidla neodpovídá, protože vynaložila veškeré úsilí ve smyslu § 21 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 přestupkového zákona. K tomu krajský soud podotýká, že citovaná ustanovení na případ žalobkyně vůbec nedopadají. V projednávané věci byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku provozovatele vozidla. Tuto „kategorii“ přestupku komplexně upravuje zákon o silničním provozu, a to včetně liberačních důvodů. Ten je ve vztahu k obecnému přestupkovému zákonu speciální právní úpravou (*lex specialis*). Obecná právní úprava liberačních důvodů obsažená v přestupkovém zákoně se proto neuplatní.
55. Podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu potom provozovatel vozidla za přestupek neodpovídá, *jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel*. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, či ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41), z jiných než těchto liberačních důvodů není zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla možné, neboť uvedené důvody nelze rozšiřovat nad rámec zákona. Žalobkyně přitom netvrdila a ani z obsahu správního spisu neplyne, že by bylo její vozidlo odcizeno. Současně nelze z ničeho dovozovat, že by žalobkyně podala žádost o zápis změny provozovatele vozidla. Liberační důvody tudíž v posuzované věci naplněny nebyly.

F) Nezákonná výše pokuty

56. Konečně žalobkyně brojila proti výši uložené pokuty. Ta byla uložena v rozporu s § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. V daném případě se však výše pokuty od určené částky liší více než dvojnásobně. Žalobkyně totožnou námitku vznesla již v odvolání, přičemž zdejší soud se s vypořádáním námitky žalovaným plně ztotožnil. Žalovaný správně poukázal na rozdíl mezi určenou částkou a pokutou uloženou v řízení o přestupku provozovatele vozidla.
57. Stanovení výše určené částky upravuje § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu následovně: *„Určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“*. Nejistěný řidič svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tento přestupek lze v souladu s § 125c odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu uložit příkazem na místě pokutu až 2 000 Kč. V posuzované věci byla určená částka vyměřena na 600 Kč, tedy ve výši odpovídající zákonnému rozmezí.
58. Naopak pro určení výše pokuty uložené v řízení o přestupku provozovatele vozidla je klíčový § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu: *„Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč.“* Z tohoto ustanovení je patrné, že výše pokuty uložené ve správním řízení není nijak „vázána“ na výši určené částky, jež byla vyměřena před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla, nýbrž je odvislá od pokuty za přestupek, jehož se měl nezjistěný řidič dopustit; současně pokuta nesmí převýšit částku 10 000 Kč. Jednání

neznámého řidiče naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který lze podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Pokuta tak byla zjevně uložena v souladu se zákonem, a to při samé dolní hranici zákonné sazby. Ani námitka stran nezákonnosti výše uložené pokuty tedy není opodstatněná.

VII. Závěr a náklady řízení

59. Ze shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce